

רותי סמרטוטי והבובות החדשות

רותי סמרטוטי שכבה בדיוק כפי שזרקה אותה צילה, רגליה וידיה פשוטות לצדדים. שיערה הצמרי היה מפותל ונח בחלקו על

פניה, כשהוא מכסה את אחת העיניים. רותי סמרטוטי לא נתנה סימן ששמעה, אלא שכבה עם החיוך הרגיל על פניה. אולי היא ידעה שמה שאמרו הבובות החדשות זו אמת. אך לפעמים האמת יכולה להכאיב ואולי לכן רותי סמרטוטי שכבה בשקט כזה. "ראית פעם מין ייצור כזה מגושם!" "אני חושב שיש לה כפתורים במקום עיניים." "ושערות מחוטי צמר סריגה!"

"וי, ראה את הרגליים האלה!" הבובה ההולנדית התגלגלה מהמיטה לרצפה ואמרה "אמא" בקול הצרוד שלה, כי היא הופתעה שמישהו יכול לדבר כך על רותי סמרטוטי האהובה, רותי סמרטוטי היקרה, בעלת לב הסוכרייה, שכל הבובות אהבו אותה.

גם הדוד קלאם היה מופתע ונעלב. הוא נעמד לפני שתי הבובות החדשות והביט להן בחומרה בעיניים, אך לא ידע מה לומר, אז רק משך את שפם החוטים שלו. צילה קיבלה את שתי הבובות החדשות רק הבוקר. הן הגיעו בדואר. זו הייתה מתנה מדודה שלה. צילה קראה לשתי הבובות אנאבל ותומס, כפי שנקראו הדוד והדודה שלה. אנאבל ותומס היו בובות יפות ובוודאי עלו כסף רב כי שתיהן היו לבושות בהידור והיה להן שער אמיתי! שיערה של אנאבל היה אדמדם וזה של תומס צהוב בהיר.

אנאבל לבשה שמלת משי עם תחרה ועל

ראשה חבשה כובע
יפה עם סרטי משי
ארוכים, קשורים
מאחור.

תומס לבש חליפה
של קטיפה כהה
וצווארון תחרה.
שתיהן, הוא ואנאבל
נעלו נעלים שחורות
על גרביים לבנות.
הן ישבו על

הכיסאות האדומים
הקטנים, שם

הושיבה אותן צילה כדי שיוכלו לראות את
הבובות האחרות.

כשדוד קלאם עמד לפניו ומשך בשפמו הן
צחקו "יש לו חורים בברכיים!"

נכון. דוד קלאם עשוי היה מבד עבה והעש
אכל חלק מהברכיים שלו ושל החצאית. דוד
קלאם לבש חצאית כי הוא היה בובה סקוטית.

דוד קלאם רעד כולו מכעס אך לא ידע מה
לענות. הוא ניגש לרותי סמרטוטי והתחיל
לסרק את שיערה המפותל.

חייל הבדיל בא והתיישב לידם. "אל תשימי
לב על מה שהן אומרות, סמרטוטי!" אמר "הן
לא מכירות אותך כפי שאנחנו מכירים."
"אנחנו בכלל לא רוצות להכיר אותה!" אמרה
אנאבל כשהיא מיישרת את קמטי שמלתה
"היא נראית כמו דחליל!"
"ואת החייל בוודאי פתחו בפותח פחיות!"
צחק תומס.

"אתן צריכות להתבייש!" קראה הבובה
הצרפתייה כשהיא נעמדת לפני אנאבל
ותומס, "אתן עוד תצטערו שהצטרפתן
למשפחה שלנו, אם תצחקו מאיתנו ותביטו
עלינו מגבוה. אנו כולנו מאושרות כאן ואנו
משתתפות בהרפתקאות ובאושר של כולנו."
באותו הלילה צילה לא הפשיטה את הבובות
החדשות, כי לא היו לה כותונות לילה בשבילן.
לכן היא השאירה אותן על הכיסאות
האדומים, כדי שבגדיהן לא יתקמטו. "מחר

מראהו. " אנאבל ותומס היו עייפות מאוד ונרדמו מהר בכיסאות שלהן. אך כשהן ישנו חזק רותי סמרטוטי יצאה מהמיטה והעירה את חייל הבדיל ואת דוד קלאם ושלושתן ניגשו לבובות היפות.

הן הרימו אותן בעדינות והניחו על מיטתה של רותי סמרטוטי. רותי סמרטוטי כיסתה אותן יפה ובעצמה נשכבה על הרצפה הקשה. חייל

אכין לכן כותונות לילה" אמרה כשנישקה אותן ללילה טוב. ואז היא ניגשה לרותי סמרטוטי ונתנה לה חיבוק חזק "שמרי על הילדים שלי,

סמרטוטי" אמרה כשיצאה מהחדר. אנאבל ותומס התלחשו ביניהן "אולי היינו פזיזים מדי בשיפוטנו" אמרה אנאבל "נראה שרותי סמרטוטי זו היא חביבה על גברתנו החדשה ועל הבובות." "מוכרחה להיות סיבה כלשהי לכך" אמר תומס "אני מתחיל להצטער שלעגנו למראה שלה. בסופו של דבר איש לא יכול לשנות את

"כשרותי סמרטוטי רק תתעורר אגיד לה שאני מתבייש מאוד ושתסלח לי אם היא רק יכולה."

"ככל שאני מביטה עליה, כך אני מחבבת אותה יותר" אמרה אנאבל. "אלך לנשק לה" אמר תומס. "אבל כך תעיר אותה" אמרה אנאבל. אבל תומס ירד מהמיטה ונשק לרותי סמרטוטי על הלחי הצבועה שלה

ויישר את שערות הצמר שלה כדי שלא יסתירו את עיניה. וגם אנאבל ירדה מהמיטה ונישקה לרותי סמרטוטי.

הבדיל ודוד קלאם רצו שהיא תשכב במיטה המשותפת שלהן, אבל רותי סמרטוטי לא רצתה לשמוע. "אני ממולאת בצמר גפן רך והרצפה הקשה לא מפריעה לי בכלל." אמרה. בבוקר אנאבל ותומס התעוררו במיטה של רותי סמרטוטי. הן התרוממו, הביטו זה על זה והרגישו מבוישות כי הבינו שרותי סמרטוטי נתנה להן בנדיבות את מיטתה. ורותי סמרטוטי שכבה על הרצפה הקשה כשידיה ורגליה פשוטות לצדדים. "היא נראית טובה ואמינה" אמרה אנאבל "אולי זה בגלל עיני הכפתורים שלה." "כמה יפה שערות הצמר שלה המכסות את פניה" אמר תומס "אתמול כלל לא הרגשתי כמה נחמד נראים פניה." "האחרות כנראה אוהבות אותה מאוד" חשבה אנאבל "אולי כי היא כל כך נדיבה." שתי הבובות ישבו רגע בשקט והרהרו. "מה הרגשתך?" שאל בסוף תומס. "אני מתביישת מאוד" ענתה אנאבל "ואתה, תומס?"

אזי תומס ואנאבל לקחו את רותי סמרטוטי
בעדינות, שמו אותה במיטתה וכיסו אותה
יפה, ובעצמן התיישבו על הכיסאות האדומים
הקטנים.

וכעבור רגע אמרה אנאבל "תומס, אני
מרגישה עכשיו טוב יותר ומאושרת יותר."
"כך גם אני" אמר תומס "זה כאילו הרבה אור
נכנס לחדר חשוך ואני אשתדל תמיד לשמור
אותו שם."

אוזן אחת של פידו הכלב הציצה מעל קצה
הסל שלו וזנבו נתן מכה קלה בסל.
רותי סמרטוטי שכבה בשקט במיטה שבה
הניחו אותה אנאבל ותומס. והיא חייכה אל
התקרה ולב הסוכרייה שלה (עם המימרה
"אני אוהב אותך" כתובה עליו) רטט בהנאה.
כי בוודאי ניחשתם כבר, רותי סמרטוטי לא
ישנה כלל!